

שיחות על יחסים

אנשים ידועים ומעניינים בכל

תחומי החיים. מה הם חושבים באמת על יחסים שבינו לבניה? על מין? על אהבה? החל בשבוע זה פותחת זיוית אברמסון, פסיכולוגית וסכסולוגית, בסידרה מיוחדת במינה. היא הולכת לראות סרט על אהבה ומין בחברת איש או אשה, ואחרי־כך הם משוחחים על הסרט ועל המשתמע ממנו לגביהם. השבוע:

דורו טופו

זיוית אברמסון

עם

הסרט:

סכס, שקרים ווידאו־טייפ

לדעתי, ההבדל בין סכס וידידות, הפער בין סכס וידידות הוא עצום. בידידות רוצים להתחלק. בסכס – רוצים בעלות, שליטה

להשיב או לא להשיב, או להשיב ואחרי־כך למחוק את מה שאתה לא רוצה שייכתב. בסדר?

...

אז בוא נתחיל. הסרט הזה באמת יש בו המון, נכון? ממש המון.

דורו: כן.

זיוית: ואני אתחיל ממשוה מאוד תמים, שהוא גם אסוציאציה שלי בקשר אליך. היתה לי היכרות עם אנדר, וחשבתי שאני רוצה לשאול אותך אם נבית־אבא היו מדברים ככה לל על מין. האם הנזשא היה קיים? יחסים בין גברים לנשים, מין? אני חושבת שסרט כזה הוא רכב של הרור

זיוית: ראינו סרט. את הסרט סכס. שקך רים ווידאו־טייפ. שם מדובר, אם לומר כמה מילים לאנשים שאולי לא ראו את הסרט, על שני גברים ושתי נשים, ומתוכם זוג אחד – ג'ון ואן – שהם זוג נשוי, סינתיה, שהיא אחותה של אן, וגרהם, שהוא חברו של ג'ון מנוער, אשר שב פתאום לעיר־מולדתם, שבה הם למדו ביחד. ג'ון הוא עורך־דין צעיר מצליח, שהתקבל כשותף למישרד עורכי־דין מצליחים. אן נמצאת, לפי בקשתו, בבית, עקב רתיבות. לא עובדת, מצחצחת את הכרו לתפארה והיא...

דורו: ואין ביניהם סכס.

זיוית: ואין ביניהם סכס. במקום שבו ה־סרט מתחיל אין ביניהם סכס.

„בבית לא העזתי להגיד את המילה זיון!“

שלנו, של התקופה שלנו. אני לא חושבת שבזמן ההוא עשו סרטים כאלה. איך זה היה בבית, מהבחינה הזאת?

דורו: אני חושב שנגעת בנקודה מאוד רגישה ואמיתית, שלא דיברתי עליה אף פעם. אני לא העזתי להגיד בבית לא רק „זיון“, לא יכולתי להגיד את המילה „שריים“ בבית. ועם זה, קשה לי לחשוב על הבית שלנו כבית „שמרן“. המילה „מוסר“ יותר נכונה.

לא ידעתי ואני עד היום לא יודע, אם אבא שלי אי פעם בגד באמא שלי. היתה שם אהבה טהורה ויפה שגדלנו לאורה, והתחנכנו ככה. אבא היה מראה לאמא את האהבה, מראה לנו את האהבה.

זיוית: היה מראה את האהבה גם פיסית? **דורו:** גם פיסית. היה מחבק אותה ומנשק אותה לירינו, ובכל פעם מזכיר לנו איזה אשה נפלאה היא, וכמה היא יפה ואופה, ואמא נפלאה וגם מורה למופת. שירייהלל ותשב־חות. וגם אני גדלתי באווירה של מחמאות על הצורה שלי ועל השכל שלי.

זיוית: קשה לא להחמיא לך על הצורה שלך. אני בקושי התאפקתי. אתה כלי־כך יפה שזה פשוט אי־אפשר שלא להגיד את זה. אני יכולה להבין שאמא, שיש לה בן כזה, או אבא, קשה להם שלא לתת מחמאות.

דורו: ככל אופן קיבלתי. כלומר, בזאת באה לידי ביטוי הפתיחות בבית, אולי בלה־גיד את הרברים. למשל, על מוות דיברנו בלי בעיות בשנים האחרונות של אבא. זה היה לפני 14 שנים, כשהוא נפטר. בשנים האחר־

אמרת לי שהסרט קשה לך, באיזה מובן? **דורו:** כפעם השנייה שראיתי אותו, עוד יותר מאשר כפעם הראשונה. כפעם הראשונה עברו לי המחשבות, שאפילו אמרתי לך תוך כדי הסרט. אני לא רק רואה סרט או כל יצירה אמנותית. אני לוקח אותה מ כמה זוויות של הנאה, או של סבל. אחת זה בתור צופה והשנייה היא, אין מה לעשות, גם בתור אמן, והשלישית היא בתור ישראלי.

בסרט הזה, כשיצאתי ממנו גם כפעם הראשונה וגם הפעם, אני אומר לעצמי – מעל לכל הנושא ומעל להנאה האישית שלי: קיבני נימט, למה בארץ לא עושים דברים כאלה? אני יודע שעלות הסרט היתה 600 אלף דולר, שהיא בעצם עלות של סרט ישראלי, פחות או יותר, היום. והנה סרט אמיתי, נכון, סרט שאין בו מיררפיימכוניות, ואין בו רוצחים ואין בו שום דבר חוץ מיחסים בין אנשים, שזה העי־קר. אז זה עשה לי עצב מסויים. כשאני הנה מסרט טוב, יש לי גם תמיד מין עצב פטריוטי: למה, לעזאזל, לא עושים כזה בארץ. וכשאני אומר עושים, אני מדבר גם על עצמי.

זיוית: בשיחה הזאת אני רוצה דווקא להתעניין הרבה יותר בתגובות שלך למה שאמרת. הסרט מדבר על יחסים. ואני רוצה לשאול אותך על כל מיני דברים של איפה אתה נכנס לתוך המון דברים שמופיעים בסרט בתחום של יחסים. הרי מין הוא ביטוי של יחסים, ואני אשאל אותך אולי אפילו שא־לות יד אישיות. אינני יודעת אם הן יהיו יותר מדי אישיות בשבילך, אבל מובן שאתה יכול